

Arrest

nr. 227 060 van 3 oktober 2019
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 25 september 2019 houdende bevel tot teruggrijving en houdende intrekking van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 1 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2019 wordt de verzoekende partij de beslissing tot terugdrijving gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 25/9/19 om 13.00. uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, (..)

de heer / mevrouw :

naam B. (..) voornaam K. (..)

geboren op (...) 1971 te Kumasi geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ghana

houder van het document nationaal paspoort van Ghana nummer xxx

afgegeven te Passport Office op : 13.07.2016

houder van het visum nr. xxx van het type C afgegeven door Nederlandse vertegenwoordiging in Accra geldig van 19.09.2019 tot 03.11.2019 voor een duur van 30 dagen

afkomstig uit Accra met SN278 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht),

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Amsterdam (Nederland) door te reizen. Hij legt een treinticket naar Amsterdam en een hotelreservatie in het “VIA Amsterdam” van 25.09.2019 tot 01.10.2019 voor. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in Nederland en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn toeristische activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 7 dagen (terugkeerticket dd. 01.10.2019) in Nederland.

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 300 euro cash geld en een debit kaart waarop amper geld op staat. (dixit betrokkene). Bij controle van de hotelreservatie blijkt dat betrokkene zijn reservatie ter waarde van 200 euro nog dient te voldoen. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Nederland voor een verblijf over 34 euro/dag/persoon te beschikken.”

1.2. Op 25 september 2019 wordt de verzoekende partij tevens de beslissing tot intrekking van het visum kort verblijf gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Meneer B. K. (..)

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, uw visum onderzocht. Nummer xxx, afgegeven: 30.08.2019.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar Amsterdam (Nederland) door te reizen. Hij legt een treinticket naar Amsterdam en een hotelreservatie in het “VIA Amsterdam” van 25.09.2019 tot 01.10.2019 voor. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in Nederland en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn toeristische activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 7 dagen (terugkeerticket dd. 01.10.2019) in Nederland.

3. x u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 34, 2 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene is in het bezit van 300 euro cash geld en een debit kaart waarop amper geld op staat. (dixit betrokkene). Bij controle van de hotelreservatie blijkt dat betrokkene zijn reservatie ter waarde van 200

euro nog dient te voldoen. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Nederland voor een verblijf over 34 euro/dag/persoon te beschikken. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij heeft ervoor gekozen om twee aparte verzoekschriften in te dienen enerzijds tegen de beslissing van 25 september 2019 houdende terugdrijving - beroep gekend onder rolnummer 237 481 - en anderzijds tegen de beslissing van 25 september 2019 houdende de intrekking van het visum kort verblijf - beroep gekend onder rolnummer 237 478. Gelet op de nauwe samenhang tussen beide zaken worden ze samengevoegd.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 25 september 2019 van haar vrijheid werd beroofd en sinds die datum wordt vastgehouden met het oog op haar terugdrijving. Omwille van de vasthouding met het oog op haar terugdrijving is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving heeft plaatsgevonden.

3.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. In een enig middel gericht tegen de beslissing tot teruggrijping betoogt de verzoekende partij als volgt:

“A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “de Vreemdelingenwet”);

- de materiële motiveringsplicht;

- het zorgvuldigheidsbeginsel;

- het verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing verklaart dat verzoeker wordt teruggedreven en hem de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd omdat hij niet in het bezit zou zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden zouden staven en niet zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland en geeft als reden van haar beslissing: “Betrokkene verklaart voor toerisme naar Amsterdam (Nederland) door te reizen. Hij legt een treinticket naar Amsterdam en een hotelreservatie in het “VIA Amsterdam” van 25.09.2019 tot 01.10.2019 voor. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn toeristische activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 7 dagen (terugkeerticket dd. 01.10.2019) in Nederland.

(...)

Betrokkene is in het bezit van 300 EUR cash geld een debit kaart waar amper geld op staat. (dixit betrokkene). Bij controle van de hotelreservatie blijkt dat betrokkene zijn reservatie ter waarde van 200 euro nog dient te voldoen. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Nederland voor een verblijf over 34 euro/dag/persoon te beschikken”.

(zie pp. 1-2 van de bestreden beslissing).

C. Grieven

1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.

2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist nu in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt verzoeker wel degelijk beschikt over de documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven. Verzoeker beschikt immers over een geldig visum om naar Nederland te reizen dat werd afgegeven voor de Nederlandse autoriteiten, beschikt over een geldig paspoort, beschikt over een treinticket naar Amsterdam, beschikt over een hotelreservatie in Amsterdam en beschikt over een terugkeerbiljet.

Verzoeker beschikt heeft zijn reis dus minutieus en legaal voorbereid en beschikt over alle documenten die van toepassing zijn onder artikel 3,3° van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker daarbij geen kennis zou hebben over toerisme in Nederland of geen documentatie zou hebben is volstrekt willekeurig en arbitrair. Verzoeker gaat dan ook naar Amsterdam om de stad te leren kennen en er kan van hem niet redelijkerwijze worden verwacht dat hij in onze huidige maatschappij over toerisme brochures zou beschikken. Iedereen maakt immers bij zijn reizen heden ten dage gretig gebruik van het internet en laat het internet zijn gids zijn. De wet maakt bovendien geen melding dat een legale reiziger brochures

of andere toeristische documentatie op zak zou hebben of zijn bestemming reeds zou moeten hebben bezocht of er reeds theoretische kennis over zou moeten bezitten.

Bovendien bezit verzoeker voldoende middelen om zijn reis te bekostigen. Ten eerste is zijn transport van zijn reis reeds volledig gefinancierd. Bovendien bezit hij voldoende cash geld om zijn hotel te betalen, waarna hij nog voldoende cash middelen over heeft samen met zijn visa kaart (stuk 3), waarbij hij daarop nog over 1000 EUR beschikt. De bestreden beslissing kon zich bij de middelen van deze visa kaart geldig tot april 2024 dan ook niet beperken bij het formuleren "waarop er amper geld staat" – quod non - zonder daadwerkelijk na te gaan hoeveel geld er nog op staat of tot welke financiering dit mogelijkheden zou geven of in welke mate er (reis)verzekeringen aan gekoppeld zijn. Bovendien weet de Dienst Vreemdelingenzaken dat in geval er plots met een budgetprobleem zou gekampt worden bv. in geval van diefstal, verzoeker zou kunnen beroep doen op de diensten van bv. Western Union.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Er werd tevens geen rekening gehouden met de gebrekkige talenkennis van verzoeker en het feit dat de controle hem een traumatische gebeurtenis opleverde waarbij hij door nervositeit zich niet ter dege of volledig kon uitdrukken.

3. Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker terugdrijft en de toegang tot het grondgebied ontzegt, zij artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt. "

In een enig middel gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum betoogt de verzoekende partij als volgt:

"A. Geschonden bepalingen

- Artikel 34, 2 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna de "Visumverordening");

- de materiële motiveringsplicht ;

- het zorgvuldigheidsbeginsel ;

- het verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing verklaart dat verzoeker zijn visum wordt ingetrokken om dat het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond zouden zijn en omdat verzoeker niet zou aantonen dat hij over voldoende middelen van bestaan zou beschikken, zowel voor de duur van de reis als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten: "Betrokkene verklaart voor toerisme naar Amsterdam (Nederland) door te reizen. Hij legt een treinticket naar Amsterdam en een hotelreservatie in het "VIA Amsterdam" van 25.09.2019 tot 01.10.2019 voor. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn toeristische activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 7 dagen (terugkeerticket dd. 01.10.2019) in Nederland.

(...)

Betrokkene is in het bezit van 300 EUR cash geld een debit kaart waar amper geld op staat. (dixit betrokkene). Bij controle van de hotelreservatie blijkt dat betrokkene zijn reservatie ter waarde van 200 euro nog dient te voldoen. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Nederland voor een verblijf over 34 euro/dag/persoon te beschikken".

(zie pp. 1-2 van de bestreden beslissing).

C. Grieven

1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.

2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat

de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist nu in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt beschikt verzoeker wel degelijk over de documenten die het doel en omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven. Verzoeker beschikt immers over een geldig visum om naar Nederland te reizen dat werd afgegeven voor de Nederlandse autoriteiten, beschikt over een geldig paspoort, beschikt over een treinticket naar Amsterdam, beschikt over een hotelreservatie in Amsterdam en beschikt over een terugkeerbiljet.

Verzoeker beschikt heeft zijn reis dus minutieus en legaal voorbereid en beschikt over alle documenten die van toepassing zijn onder de Visumverordening. Dat verzoeker daarbij geen kennis zou hebben over toerisme in Nederland of geen documentatie zou hebben is volstrekt willekeurig en arbitrair. Verzoeker gaat dan ook naar Amsterdam om de stad te leren kennen en er kan van hem niet redelijkerwijze worden verwacht dat hij in onze huidige maatschappij over toerisme brochures zou beschikken. Iedereen maakt immers bij zijn reizen heden ten dage gretig gebruik van het internet en laat het internet zijn gids zijn. De wet maakt bovendien geen melding dat een legale reiziger brochures of andere toeristische documentatie op zak zou hebben of zijn bestemming reeds zou moeten hebben bezocht of er reeds theoretische kennis over zou moeten bezitten.

Bovendien bezit verzoeker voldoende middelen om zijn reis te bekostigen. Ten eerste is zijn transport van zijn reis reeds volledig gefinancierd. Bovendien bezit hij voldoende cash geld om zijn hotel te betalen, waarna hij nog voldoende cash middelen over heeft samen met zijn visa kaart (stuk 3), waarbij hij daarop nog over 1000 EUR beschikt. De bestreden beslissing kon zich bij de middelen van deze visa kaart geldig tot april 2024 dan ook niet beperken bij het formuleren "waarop er amper geld staat" – quod non- zonder daadwerkelijk na te gaan hoeveel geld er nog op staat of tot welke financiering dit mogelijkheden zou geven of in welke mate er (reis)verzekeringen aan gekoppeld zijn. Bovendien weet de Dienst Vreemdelingenzaken dat in geval er plots met een budgetprobleem zou gekampt worden bv. in geval van diefstal, verzoeker zou kunnen beroep doen op de diensten van bv. Western Union.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Er werd tevens geen rekening gehouden met de gebrekkige talenkennis van verzoeker en het feit dat de controle hem een traumatische gebeurtenis opleverde waarbij hij door nervositeit zich niet ter dege of volledig kon uitdrukken.

3. Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker zijn visum ontzegt, zij artikel 34 van de Visumverordening, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt. "

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding.

3.3.5. De bestreden beslissing tot terugdrijving is gestoeld op artikel 3, lid 1, 3° en 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)"

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

(..)"

Artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

3.3.6. De bestreden beslissing tot intrekking van het visum kort verblijf is gestoeld op artikel 34, 2 van de verordening (EG) nr. 810/2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode dat luidt:

"Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld."

3.3.7. Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoekende partij niet om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of verklaringen, in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet alsook aan te tonen dat zij voldoende middelen van bestaan heeft in de zin van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het loutere feit dat zij in het bezit is van een visum waarvoor zij bij de aanvraag alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, verzoekende partij niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, haar reisdoel en reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus lijkt voor te houden, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen waarbij men alle nodige documenten heeft voorgelegd. Om toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied moet men niet alleen in het bezit zijn van een geldig visum maar moet men eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven en in bezit zijn van voldoende middelen van bestaan in de zin van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekende partij aldus dat zij haar reis legaal en minutieus heeft voorbereid is niet afdoende om afbreuk te doen aan de vaststellingen door de grenspolitie.

Wat de precieze intenties zijn van verzoekende partij met betrekking tot haar verblijf is volgens het bestuur niet afdoende duidelijk omdat de verzoekende partij in gebreke blijft daartoe eenduidige verklaringen/documenten af/voor te leggen. Zo blijkt uit het verslag van de grenspolitie van 25 september 2019 het volgende: *"Op 25.09.2019 komt betrokkene aan te Brussel met vlucht SN278 uit Accra. Hij wil voor toerisme naar Amsterdam reizen (zie treintickets in bijlage) en heeft een terugkeerticket voor de vlucht SN277 van Brussel naar Accra op 01.10.2019. Betrokkene wil verblijven in Hotel VIA Amsterdam en dit van 25-9-2019 tot 1-10-2019 en toont ons een hotelreservatie. Controle van de reservatie leert ons dat deze niet betaald is wegens betaling met een bankkaart met onvoldoende saldo. Betrokkene heeft geen toeristisch programma. Hij heeft geen kennis van de toeristische bezienswaardigheden in Amsterdam en is niet in bezit van toeristische brochures, stadsplan, reisgids,.. Hij zal ter plaatse wel uitzoeken wat hij precies wil bezichtigen. Hij kan geen duidelijke invulling geven wat betreft zijn toeristisch bezoek. We delen betrokkene mee dat zijn hotel nog niet betaald is en dat hij slechts 300 euro heeft voor zijn verblijf. Hierop antwoordt hij ons dat zijn broer eventueel geld zal overmaken indien dit nodig is. Voor een verblijf van 7 dagen in Nederland en dit in een hotel waarvan de reservatie nog niet betaald is, is 300 euro (geen geld op zijn bankrekening) ruim onvoldoende."*

3.3.8. Verzoekende partij betoogt dat het geheel willekeurig en arbitrair is te stellen dat zij geen kennis zou hebben over toerisme in Nederland of geen documentatie zou hebben. Zij gaat naar Amsterdam om

de stad te leren kennen en er kan in de huidige maatschappij niet verwacht worden dat zij in bezit zou zijn van toeristische brochures. Iedereen maakt thans bij reizen gretig gebruik van het internet en laat het internet zijn gids zijn. De wet maakt ook geen melding van het feit dat een legale toerist in bezit moet zijn van toeristische documentatie of zijn bestemming al moet hebben bezocht of er kennis over moet bezitten.

Verzoekende partij stelt verder dat zij wel voldoende middelen heeft om haar reis te bekostigen. Haar transport is al volledig gefinancierd en zij heeft voldoende cash om haar hotel te betalen, waarna zij nog voldoende cash overhoudt samen met haar visakaart waarop nog 1000 euro staat. Stellen dat er nog amper geld op staat zonder daadwerkelijk na te gaan hoeveel geld er nog op staat is niet afdoende. Bovendien kan verzoekende partij zich bij plotse problemen nog altijd beroepen op Western Union.

Tenslotte betoogt verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met haar gebrekkige talenkennis en het feit dat de controle voor haar traumatisch was waarbij zij zich door nervositeit niet ter dege of volledig kon uitdrukken.

3.3.9. De Raad is van mening dat van een persoon die om toeristische redenen een verblijf van zeven dagen in een stad beoogt, redelijkerwijze verwacht kan worden dat deze toch enige duiding kan geven bij de zaken die zij wenst te bezoeken. Samen met de vaststelling dat zij niet in bezit is van enige toeristische informatie is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat het doel van haar voorgenomen verblijf niet gestaafd is en te beslissen tot teruggrijving van de verzoekende partij alsook haar visum in te trekken. Het betoog van verzoekende partij dat zij wel gebruik zal maken van het internet eens ter plaatse kan geen afbreuk doen aan dit motief van de bestreden beslissingen. Immers, zelfs al kan er in het huidige digitale tijdperk inderdaad vanuit gegaan worden dat toeristen zich op hun bestemming ook bedienen van het internet om een aantal zaken op te zoeken, dan nog kan dit geen verklaring bieden voor het totale gebrek aan kennis van verzoekende partij over haar reisbestemming. Immers, er kan van iemand die een reis aanvat om toeristische redenen, en aldus een duidelijke interesse heeft voor de plaats die men wenst te bezoeken, redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat deze zich op voorhand al enigszins geïnformeerd heeft over de te bezoeken plaats, en dit los van het feit dat men zich ter plaatse ook bedient van het internet om nog zaken op te zoeken. Bovendien dient gesteld dat zelfs in het huidige tijdperk vele toeristen zich nog steeds bedienen van toeristische informatie op papier, zoals een reisgids. Het is het totale gebrek aan kennis van verzoekende partij over Amsterdam tezamen met het gebrek aan toeristische informatie, dat terecht doet besluiten dat haar reismotief niet gestaafd is.

Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het motief inzake haar onvoldoende bestaansmiddelen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen voldoende geschraagd zijn door het determinerend motief dat zij haar reisdoel en verblijfsomstandigheden niet heeft weten te staven.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij zich niet heeft kunnen uitdrukken omwille van haar gebrekkige talenkennis wijst de Raad erop dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij zich kon uitdrukken in de Engelse taal, hetgeen zoals de verwerende partij in de nota terecht stelt, de officiële taal van Ghana is, en verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat zij als Ghanese burger de officiële taal van haar land niet afdoende machtig zou zijn, nu uit de notities van haar verklaringen verder niet blijkt dat er zich taalproblemen voordeden in de zin dat de betrokkenen elkaar niet goed zouden verstaan hebben. De Raad ziet immers niet in op welke wijze de grenspolitie dergelijke verklaringen zou kunnen noteren zonder de inbreng van verzoekende partij dienaangaande. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij de vragen moet begrepen hebben. De verzoekende partij beperkt zich dan ook tot loutere beweringen aangaande taalproblemen. Zij haalt slechts in het algemeen een taalprobleem aan zonder te concretiseren op welke punten er vertaalfouten of verkeerde interpretaties zouden gerezen zijn en hoe dit haar zou hebben geschaad. Het volstaat niet algemeen te stellen dat verzoekende partij amper begreep wat er gezegd werd zonder concreet te stellen wat niet of fout werd vertaald en welke gegevens verzoekende partij niet kon aanbrengen. Verder ziet de Raad ook niet in hoe het loutere gegeven dat verzoekende partij onderworpen wordt aan een grenscontrole – wat elke derdelander van buiten de Schengengrenzzone te beurt kan vallen – een dermate ingrijpende gebeurtenis zou zijn die maakt dat men omwille van nervositeit zich niet ter dege zou kunnen uitdrukken. Uit het gehoorverslag blijkt ook niet dat verzoekende partij dermate onder de indruk was van het gebeuren dat zij niet bij machte was te antwoorden op de gestelde vragen.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen blijkt prima facie niet.

3.3.10. Het middel is prima facie niet ernstig.

3.3.11. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER